

Binicisi olmayan bir ejderha trajedidir.
Ejderhası olmayan bir biniciyse ölüdür.

–BİRİNCİ BÖLÜM, MADDE 1
EJDERHA BİNİCİSİ KODEKSİ

BİRİNCİ BÖLÜM

Görev Günü her zaman en ölümcül gündür. Belki de bu yüzden, bu sabah güneşin doğuşu her zamankinden güzeldi; çünkü bunun son günüm olabileceğini biliyordum.

Sırtıma taktığım ağır kumaş çantamın kayışlarını sıkıca bağladım ve evim dediğim taş kalenin geniş basamaklarını tırmandım. General Sorrengail'in ofisine giden taş koridora ulaştığımda sarf ettiğim çaba yüzünden göğsüm inip kalkıyor, ciğerlerim yanıyordu. Altı aylık yoğun fiziksel eğitimin bana kazandırdığı şey buydu işte: on beş kiloluk bir çantayla altı kat merdiveni güç bela çıkabilme yeteneği.

Ben bitmiştim.

Yirmi yaşındaki binlerce genç, askerlik hizmeti için seçtikleri bölüme girmek üzere kapının önünde bekliyordu, Navarre'ın en zeki ve en güçlü gençleriydi bunlar. Yüzlercesi, doğdukları günden beri seçkinlerden biri olma şansı anlamına gelen Biniciler Bölüğü için hazırlanıyorlardı. Benimse bunun için hepi topu altı ayım olmuştu.

Sahanlığın tepesindeki geniş koridor boyunca sıralanan ifadesiz suratlı muhafızlar ben geçerken yüzüme bile bakmadılar

REBECCA YARROS

ama bu yeni bir şey değildi. Hem görmezden gelinmek benim için mümkün olan en iyi senaryo sayılırdı.

Basgiath Savaş Akademisi'nin kimseye karşı nazik davranmadığı bir gerçektir... hatta anneleri komuta kademesinde olan bizlere bile.

İster şifacılık ister kâtiplik ister piyadelik, isterse binicilik eğitimi almayı seçsinler, her Navarre subayı üç yıl boyunca bu acımasız duvarların arasında şekillendirilir, Poromiel Krallığı ve onların grifon binicilerinin vahşi istila girişimlerine karşı dağlık sınırlarımızı korumak için birer silah hâline getirilirdi. Zayıflar burada hayatta kalamazdı, özellikle de Biniciler Bölüğü'nde. Ejderhalar başka türlüsüne izin vermezdi.

General'in kalın ahşap kapısının ardından gelen tanıdık bir ses, "Onu ölüme gönderiyorsun!" diye gürlendiğinde nefesim kesildi. Kıta'da generale sesini yükseltecek kadar aptal olan tek bir kadın vardı ama onun Doğu Kanadı'yla birlikte sınırdan olması gerekiyordu. *Mira*.

Ofisten boğuk bir yanıt geldiğinde kapının koluna uzandım. Ağır kapıyı açmak için var gücümle yüklendiğimde, çantamın ağırlığının öne kaymasıyla az kalsın yere kapaklanıyordum. Bu sırada Mira, "Kızın hiç şansı yok," diye bağırırdı. *Kabretsin*.

General masasının arkasından küfrederken dengemi sağlamak için kızıl döşeme kaplı kanepenin arkasına tutundum.

"Lanet olsun anne, baksana, daha sırt çantasını bile taşıyamıyor," diye çıkıştı Mira yanıma koşarak.

"Ben iyiyim!" Yanaklarım utançtan kıpkırmızı olduysa da kendimi dik durmaya zorladım. Mira daha yeni dönmüştü ve şimdiden beni kurtarmaya çalışıyordu. *Çünkü kurtarılmaya ihtiyacın var, seni aptal*.

Ben bunu istemiyordum. Bu Biniciler Bölüğü saçmalığının parçası olmak falan istemiyordum. Canıma susamamıştım. Basgiath'a giriş sınavını geçemeyip askere alınanların çoğuyla

DÖRDÜNCÜ KANAT

birlikte doğrudan orduya girseydim çok daha iyi olurdu. Ama sırt çantamı taşıyabilir ve kendi başımın çaresine bakabilirdim.

“Ah, Violet.” Mira kuvvetli elleriyle omuzlarımı kavrayarak kahverengi gözlerini endişeyle bana dikti.

“Merhaba, Mira.” Gülümsedim. O buraya vedalaşmak için gelmiş olabilirdi ama ben ablamı yıllar sonra ilk kez gördüğüm için mutluydum.

Mira'nın bakışları yumuşadı ve sanki bana sarılacakmış gibi omuzlarımı sıktı ama sarılmak yerine geri çekilip yanımda durarak annemize baktı. “Bunu yapamazsın.”

“Yaptım bile.” Annem omuzlarını silkince siyah üniformasının kumaşı dalgalandı.

Kaşlarımı çattım. Erteleme umudu da buraya kadardı işte. Merhametsizliğiyle nam salmış bir kadından zerre kadar merhamet beklemek, hatta buna dair ufacık bir umut beslemek saçmalığın daniskasıydı.

“O zaman *geri al*,” dedi Mira öfkeyle. “O tüm hayatını kâtip olmak için eğitim alarak geçirdi. Binici olmak için yetiştirilmedi.”

“O kesinlikle sen değil, değil mi, Teğmen Sorrengail?” Annem ellerini masasının tertemiz yüzeyine dayayarak durduğu yerde hafifçe öne eğildi, mobilyanın devasa ayaklarına oyulmuş ejderhaların yansıdığı kısık, hesapçı bakışlarını bize dikti. Tam olarak ne gördüğünü anlamak için yasaklanmış zihin okuma gücüne ihtiyacım yoktu.

Yirmi altı yaşındaki Mira, âdeta annemizin genç hâliydi. Uzun boyluydu, yıllarca dövüşerek ve ejderhasının sırtında yüzlerce saat geçirerek iyice kuvvetlenmiş, kasları güçlenmişti. Cildi sağlıklı parlıyordu ve altın sarısı saçları savaş için, tıpkı anneminki gibi kısacık kesilmişti. Ancak görünüşünden öte, annemle aynı kibri, gökyüzüne ait olduğuna dair o sarsılmaz inancı paylaşıyordu. Yani tepeden tırnağa gerçek bir biniciydi.

REBECCA YARROS

Bende olmayan her şey onda vardı, annemin onaylamadığını belli ederek başını iki yana sallaması onun da aynı fikirde olduğunu gösteriyordu. Ben çok kısaydım. Çok kırılığandım. Kıvrımlarım aslında kas olmalıydı ve hain bedenim beni utanç duyacağım kadar kadar savunmasız kılıyordu.

Annem bize doğru yürüdü, cilalı siyah botları duvardaki şamdanlardan yayılan büyücü ışıklarının altında parılıyordu. Uzun saç örgümün ucunu tuttu, omuzlarımın hemen üstünde, kahverengi tellerin rengini yitirmeye başladığı ve uca doğru yavaşça sert, metalik bir gümüşe döndüğü bölüme bakarak kaşlarını çattı, sonra saçımı bıraktı. “Beyaz ten, açık renk gözler, açık renk saçlar.” Bakışları kendime olan güvenimin her zerresini emiyordu. “Sanki o ateşli hastalık, gücünle birlikte tüm rengini de çalmış gibi.” Gözlerinden kederli bir bakış geçerken tekrar kaşlarını çattı. “Ona seni o lanet kütüphanede tutmamasını söylemişim.”

Bana hamileyken onu neredeyse öldüren hastalığa ya da o Basgiath’a eğitmen, babam da kâtip olarak atandıktan sonra babamın ikinci evim hâline getirdiği kütüphaneye lanet okuduğunu ilk kez duymuyordum.

“O kütüphaneyi seviyorum,” diye itiraz ettim. Babamın kalbi duralı bir yıldan fazla oluyordu ve bu devasa kalede hâlâ evim gibi gördüğüm, babamın varlığını hâlâ hissedebildiğim tek yer Arşiv’di.

Annem sessizce, “Bir kâtipin kızı gibi konuştun,” dediğinde aniden onu gördüm: Babam hayattaykenki hâlini. Daha yumuşak. Daha nazik... en azından ailesine karşı.

“Ben bir kâtipin kızıyım.” Sırtım ağrıdan isyan edince çantamı omuzlarımdan kaydırarak yere bıraktım ve odamdan çıktığımdan beri ilk defa derin bir nefes aldım.

Annem gözlerini kırıştırdı ve o yumuşak kadın yerini aniden generale bıraktı. “Sen bir binicinin kızıydın, yirmi yaşındasın ve bugün de Görev Günü. Derslerini tamamlamana

DÖRDÜNCÜ KANAT

izin vermiş olabilirim ama geçen bahar da söylediğim gibi, *çocuklarımdan* birinin Kâtipler Bölüğü'ne girmesine seyirci kalmayacağım, Violet."

"Kâtipler binicilerin çok altında olduğu için mi?" diye homurdandım; binicilerin sosyal ve askerî hiyerarşinin en tepesinde olduğunu gayet iyi biliyordum. Bağlı oldukları ejderhaların insanları eğlence için kızartması da üstüne tuz biber ekiyordu.

"Evet!" Her zamanki soğukkanlılığı kayboluvermişti. "Bugün Kâtipler Bölüğü'ne giden tünele girmeye kalkarsan seni o saçma sapan örgünden tuttuğum gibi oradan çekip alır ve kendi ellerimde o daracık taş köprüye çıkarırım."

Midem kasıldı.

Boynundan yukarı kızarıklık yükselen Mira, "Babam bunu istemezdi!" diye itiraz etti.

"Babanı seviyordum ama o öldü," dedi annem, sanki hava durumu hakkında konuşuyormuş gibi. "Artık bir şey isteyebileceğini hiç sanmıyorum."

Derin bir nefes aydıysam da çenemi kapalı tuttum. Tartışmak bana hiçbir şey kazandırmayacaktı. Annem daha önce söylediğim hiçbir şeyi dinlememişti ve bugün de farklı davranmayacaktı.

"Violet'ı Biniciler Bölüğü'ne göndermek ölüm cezasıyla eşdeğer zaten." Sanırım Mira henüz tartışmayı bırakmamıştı. Mira'nın annemle tartışması *hiç* bitmezdi ve işin sinir bozucu yanı, annemin ona bu konuda hep saygı duymuş olmasıydı. Yaşasın çifte standart. "O yeterince güçlü değil, anne! Bu yıl zaten kolunu kırdı, her hafta bir yerini burkuyor ve savaş çıksa onu hayatta tutacak kadar büyük bir ejderhaya binecek boyu yok."

"Ciddi misin, Mira?" Lanet olsun. Ellerimi yumruk hâline getirip tırnaklarım avuç içlerimi acıtana kadar sıktım. Hayatta kalma şansımın çok az olduğunu bilmek bir şeydi, ablamın yetersizliklerimi yüzüme vurmasıysa bambaşka bir şeydi. "Benim *zayıf* olduğumu mu söylüyorsun yani?"

"Hayır." Mira elimi sıktı. "Sadece... narinsin."

REBECCA YARROS

“Çok fark etti.” Ejderhalar *narin* kadınlara bağlanmazlardı. Onları yakarlardı.

“Doğru, hayli ufak tefek.” Annem beni baştan aşağı süzdü, bu sabahki muhtemel infazım için seçtiğim krem rengi kemerli tunik ve pantolonun üzerime ne kadar bol geldiğine baktı.

Alaycı alaycı güldüm. “Şimdi de kusurlarımı mı sıralıyoruz?”

“Ben bunun bir kusur olduğunu söylemedim.” Annem ablama döndü. “Mira, Violet daha öğle yemeği vakti gelmeden senin hafta boyunca çektiğin acıdan daha fazlasını çekiyor. Çocuklarımdan biri Biniciler Bölüğü’nde hayatta kalabilecek kapasitedeyse o Violet’tır.”

Kaşlarımı kaldırdım. Bu dediği iltifata çok benziyordu ama annemden gelince emin olamadım.

“Görev Günü’nde kaç binici adayı ölüyor, anne? Kırk mı? Elli mi? Bir çocuğunu daha gömmeye bu kadar mı heveslisin?” dedi Mira öfkeyle.

Annemin, ejderhası Aimsir vasıtasıyla yönlendirdiği fırtınaya hükmetme mühür gücüyle odanın sıcaklığı hızla düşünce irkildim.

Abimi hatırlayınca göğsüm sıkıştı. Güneydeki Tyrrendorlu isyancılarla savaşırken öldükleri günden bu yana geçen beş yılda kimse Brennan’dan ya da ejderhasından bahsetmeye cesaret edememişti. Annem bana tahammül ediyor, Mira’ya da saygı duyuyordu ama Brennan’ı gerçekten çok severdi.

Babam da öyle. Göğüs ağrıları Brennan’ın ölümünden hemen sonra başlamıştı.

Annem çenesini sıkarken Mira’ya dik dik bakan gözlerinde bir intikam ışıltısı belirdi.

Ablam yutkunduyorsa da onun bakışları karşısında sinmeyi reddetti.

“Anne,” dedim. “Öyle demek istemedi...”

“Dışarı. Çık. Teğmen.” Annemin sözleri soğuk odada yumuşak buhar bulutları yarattı. “Birliğinden izinsiz ayrıldığını bildirmeden önce git.”

DÖRDÜNCÜ KANAT

Mira sırtını dikleştirdi, bir baş selamı verdi ve askerî bir ustalıkla arkasını döndü, sonra başka hiçbir Şey söylemeden küçük bir sırt çantası olarak odadan çıktı.

Annem ve ben aylardır ilk kez yalnız kalmıştık.

Göz göze geldik ve derin bir nefes aldığımızda odanın sıcaklığı da yükseldi. “Giriş sınavında hız ve çeviklik konusunda ilk çeyreğe girdin. Bunu başaracaksın. Tüm Sorrengailer başarır.” Parmaklarının arkasını yanağımdan aşağı doğru kaydırđı, tenime neredeyse dokunmadı bile. “Babana çok benziyorsun,” diye fısıldadı, sonra boğazını temizleyip birkaç adım geri çekildi.

Galiba duygularını gösterme konusunda üstün hizmet ödülü falan verilmiyordu.

“Önümüzdeki üç yıl boyunca seni huzuruma kabul edemeyeceğim,” dedi masasının kenarına yaslanarak. “Basgiath’ın başkomutanı olarak senden çok daha yüksek rütbeli olacağım.”

“Biliyorum.” Beni Şimdi bile huzuruna zar zor kabul ettiğini düşünürsek bunu pek de dert ettiğim söylenemezdi.

“Sırf benim kızım olduğun için özel muamele de görme-yeceksin. Aksine, kendini kanıtlaman için seni daha çok zorlayacaklar.” Bir kaşını kaldırdı.

“Farkındayım.” İyi ki annem bu kararı aldığından beri, yani son birkaç aydır beni Binbaşı Gillstead eğitiyordu.

İç geçirdi ve zoraki bir gülümsemeyle bana baktı. “O zaman sanırım seninle Harman’ın yapılacağı vadide görüşürüz, aday. Ama bence gün batımına kadar öğrenci olacaksın.”

Ya da ölecektim.

İkimiz de bunu dile getirmedi. “İyi Őanslar, Aday Sorrengail.” Masasının arkasına geçerek bir Şey demesine gerek kalmadan beni kovmuş oldu.

“Teřekkür ederim, General.” Çantamı omuzlarıma aldım ve odasından çıktım. Bir muhafız kapıyı arkamdan kapadı.

Mira koridorun ortasında, iki korumanın arasında durduğu yerden, “Kafayı yemiş,” dedi.

REBECCA YARROS

“Bu söylediğini ona yetiştirecekler.”

“Sanki zaten bilmiyormuş gibi,” dedi sıktığı dişlerini gıcırdatarak. “Hadi gidelim. Tüm adayların hazır bulunması için sadece bir saatimiz var ve buraya uçarken binlerce kişinin kapıların önünde beklediğini gördüm.” Önüme düşüp taş merdivenlerden ve koridorlardan geçerek beni aşağıya, odama götürdü.

Şey... yani eskiden odam olan yere.

Buradan çıktığımdan bu yana geçen otuz dakikada bütün kişisel eşyalarım şu an köşede yığılı duran sandıklara doldurulmuştu. İçim sızladı. Tüm hayatımı kutulara doldurtmuştu.

Mira, “Çok becerikli kadın, hakkını vermek lazım,” diye mırıldanarak bana döndü, bakışlarından beni tarttığı belliydi. “Onu bundan vazgeçirebileceğimi umuyordum. Sen kesinlikle Biniciler Bölüğü için yaratılmamışsın.”

“Bunu daha önce de söylemiştin.” Bir kaşımı kaldırdım. “Defalarca.”

“Özür dilerim.” Yüzünü buruşturarak yere çömeldi ve çantasını boşaltmaya başladı.

“Ne arıyorsun?”

Sakin bir sesle, “Brennan’ın benim için yaptığı şeyi,” deyince kederden boğazım düğümlendi. “Kılıç kullanabilir misin?”

Başımı iki yana salladım. “Çok ağır. Ama hançeri oldukça hızlı kullanıyorum.” Gerçekten çok hızlı. Yıldırım hızında. Güç eksikliğimi hızımla telafi ediyordum.

“Ben de öyle düşünmüştüm. Güzel. Şimdi çantayı bırak ve şu korkunç botları çıkar.” Getirdiği eşyaları karıştırıp bana yeni botlar ve siyah bir üniforma uzattı. “Bunları giy.”

“Çantamın nesi var?” diye sordum ama yine de sırt çantamı indirdim. Mira çantamı hemen açtı ve özenle yerleştirdiğim her şeyi çıkarıp atmaya başladı. “Mira! Onu düzenlemek bütün gecemi aldı!”

“Çok fazla yük taşıyorsun ve botların tam bir ölüm tuzağı. O pürüzsüz tabanlarla köprüden aşağıya uçaşın. Her ihtimale

DÖRDÜNCÜ KANAT

karşı senin için kauçuk tabanlı binici botları yaptırđım ve oradan kaymak, sevgili Violet, en kötü senaryo olur.” Havaya fırlattığı kitaplar uçarak sandığın yanına indiler.

“Hey, sadece taşıyabileceğim kadarını almama izin var ve onları yanımda istiyorum!” O fırlatmaya fırsat bulamadan bir sonraki kitaba atıldım ve en sevdiğim karanlık masallar antolojimi zar zor kurtarabildim.

Bakışları sertleşirken, “Onun uğruna ölmek mi istiyorsun?” diye sordu.

“Onu taşıyabilirim!” Bu olanlar kesinlikle çok yanıştı. Hayatımı kitaplara adamam gerekiyordu, sırt çantamı hafifletmek için onları bir köşeye atmam değil.

“Hayır. Taşıyamazsın. Çantanın ağırlığının ancak üç katısın, köprü dediğimiz şey aşağı yukarı yarım metre genişliğinde, yerden altmış metre yukarıda ve son baktığımda yağmur bulutları yaklaşıyordu. Köprü yağmurla biraz kayganlaşabilir diye sana erteleme hakkı tanımayacaklar, kardeşim. Düşersin. Ölersün. Şimdi beni dinleyecek misin? Yoksa yarın sabahki yoklamada diğer ölü adaylarla birlikte anılmak mı istersin?” Karşımda gördüğüm binici, ablamdan en ufak bir iz bile taşımıyordu. Bu kadın açıkgöz, kurnaz ve biraz da zalimdi. Bu kadın üç yıl boyunca sadece tek bir yara alarak hayatta kalmayı başarmıştı, o yara da Harman sırasında kendi ejderhası yüzünden olmuştu. “Çünkü dönüşeceğin şey bu olur. Başka bir mezar taşı. Taşa kazınmış başka bir isim. Kitaplardan kurtul.”

“Bunu bana babam vermişti,” diye mırıldandım kitabı göğsüme bastırarak. Belki çocukçaydı, sadece bizi büyüünün cazibesine karşı uyaran ve hatta ejderhaları şeytanlaştıran hikâyelerden oluşan bir antolojidi ama elimde ondan geriye bir tek bu kalmıştı.

Mira için çekti. “Karanlık güçleri olan vermin ve onların Wyvern adlı ejderleriyle ilgili o eski efsaneler kitabı mı? Zaten bin kere okudun mı?”

REBECCA YARROS

“Muhtemelen daha fazladır,” diye itiraf ettim. “Ayrıca onlar *Venin*, vermin¹ değil.”

“Babam ve onun alegorileri,” dedi. “Aman sakın ejderhasıyla bağ kurmuş bir binici olmadan gücünü yönlendirmeye çalışma da kırmızı gözlü canavarlar yatağının altına saklanıp seni karanlık ordularına katmak için iki ayaklı ejderleriyle kaçırmasınlar.” Sırt çantama koyduğum son kitabı da çıkarıp bana uzattı. “Kitaplardan kurtul. Babam seni kurtaramaz. Denedi. Ben de denedim. Karar ver, Violet. Kâtip olarak ölmek mi istiyorsun? Yoksa bir binici olarak yaşamak mı?”

Elimdeki kitaplara baktım ve seçimimi yaptım. “Tam bir baş belasıdır.” Masalları köşeye koydum ama ablama döndüğümde diğer kitap hâlâ elimdeydi.

“Hayatta kalmanı sağlayan bir baş belasıyım. O ne için?” dedi sertçe.

“İnsanları öldürmek için.” Kitabı ona geri verdim.

Yüzüne yavaş yavaş bir gülümseme yayıldı. “Güzel. Bunu yanına alabilirsin. Şimdi, ben bu karmaşanın geri kalanını hallederken sen de git üstünü değiştir.” Yukarıda çalan çanın sesini duyduk. Kırk beş dakikamız kalmıştı.

Çabucak giyindim ama her şey sanki başkasına aitmiş gibi geliyordu, oysa belli ki benim bedenime göre dikilmişlerdi. Tunüğimin yerini kollarımı örten dar, siyah bir gömlek, bol pantolonumun yerini de her kıvrımımı saran deri bir pantolon aldı. Sonra ablam gömleğin üzerine yelek tarzı bir korse bağladı.

“Sürtünmeyi engeller,” diye açıkladı.

“Binicilerin savaşta giydiği kıyafetlere benziyor.” İtiraf etmeliyim ki, kendimi sahtekâr gibi hissetsem de kıyafetler oldukça havalıydı. *Tanrım, bu gerçekten oluyordu.*

“Kesinlikle çünkü yapmak üzere olduğun şey bu. Savaşa gidiyorsun.”

1 (İng.) Haşerat. -y.h.n.

DÖRDÜNCÜ KANAT

Deri ve tanımadığım bir kumaşın birleşimi olan yelek, köprücük kemiğimden belimin hemen altına kadar vücudumu kapladı, göğüslerimi sararak omuzlarımın üzerinden geçti. Göğüs kafesim boyunca çapraz olarak dikilmiş gizli kılıfları parmağım ile yokladım.

“Hançerlerin için.”

“Sadece dört hançerim var.” Onları yerdeki yığından aldım.

“Daha fazlasını kazanacaksın.”

Silahlarımı kılıfların içine soktum, bir anda kaburgalarım bile birer silaha dönüşmüş gibi hissettim. Tasarım dâhiyaneydi. Kaburgalarımın üstündeki ve kalçamın etrafındaki kılıflar sayesinde hançerlere kolayca erişebilecektim.

Aynada kendimi zar zor tanıdım. Biniciye benzemiştim ama kendimi hâlâ kâtip gibi hissediyordum.

Dakikalar içinde çantama koyduğum şeylerin yarısı sandıkların üzerine yığılmıştı. Mira sırt çantamı yeniden doldururken gereksiz gördüğü ama benim için manevi değeri olan her şeyi atıyor, bir yandan da bölükte nasıl hayatta kalacağıma dair tavsiyeler veriyordu. Sonra beni şaşırtarak inanılmaz derecede duygusal bir şey yaptı: Saçlarımı taç şeklinde örebilmek için dizlerinin arasına oturmamı söyledi.

Yetişkin bir kadın değilmişim de yeniden çocuk olmuşum gibi hissettim ama dediğini yaptım.

“Bu nedir?” Kalbimin hemen üzerindeki malzemeyi tırnağım ile kazıyarak test ettim.

“Benim tasarladığım bir şey,” diye açıkladı, örgümü kafamın derisini acıtacak kadar sıkarken. “Teine'nin pullarını diktirerek sana özel yaptırırım, o yüzden dikkatli ol.”

“Ejderha pulları mı?” Mira'ya bakmak için başımı geriye çevirdim. “Nasıl? Teine çok büyük.”

“Büyük şeyleri küçük hâle getirme gücü olan bir binici tanıyorum.” Dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi. “Ve küçük şeyleri de... çok, çok daha büyük hâle getirebilme.”

REBECCA YARROS

Gözlerimi devirdim. Mira, erkek arkadaşları konusunda her zaman benden daha açık sözlü olmuştu... Gerçi benim sadece iki erkek arkadaşım olmuştu. “Yani, ne kadar büyük?”

Güldü, sonra saç örgümü çekiştirdi. “Başını öne eğ. Saçını kestirmeliydin.” Gevşek bukleleri iyice çekiştirerek örmeye devam etti. “İdmanlarda ve savaşta sana yük olur, dev bir hedef olmasından bahsetmiyorum bile. Başka hiç kimsenin saçı böyle gümüş rengine dönüşmüyor, hemen seni hedef alacaklardır.”

“Sen de çok iyi biliyorsun ki uzunluğu ne olursa olsun, doğal pigment saçımı yavaş yavaş terk ediyor.” Gözlerim de aynı şekilde yanardönerdi: sürekli değişen maviler ve sarılardan oluşan, hiçbir zaman gerçek renklerden birini tercih etmeyen hafif bir elaydı. “Ayrıca, herkesin rengiyle ilgili endişesini bir kenara bırakırsak, saçım benim tamamen sağlıklı olan tek şeyim. Onu kestirmek vücudumu sonunda iyi bir şey yaptığı için cezalandırıyormuşum gibi hissetmeme neden olur, hem kim olduğumu gizleme ihtiyacı da duymuyorum.”

“Duyma zaten.” Mira saç örgümü çekerek başımı geriye doğru yatırdığında göz göze geldik. “Sen tanıdığım en zeki kadınsın. Bunu sakın unutma. Beynin senin en iyi silahın. Onları alt et, Violet. Beni duyuyor musun?”

Başımınla onayladım, o da elini gevşetti, sonra örgüyü bitirip beni ayağa kaldırdı ve neredeyse nefes almak için bile duraksamadan yılların bilgisini on beş dakikaya sığdırmaya devam etti.

“İyi gözlem yap. Sessizlik iyidir ama etrafındaki her şeyin ve herkesin kendi yararına olacak şekilde farkında olmalısın. Kodeks’i okudun mu?”

“Birkaç kez.” Biniciler Bölüğü’nün kurallar kitabı diğer bölüklerinkinden çok daha uzundu. Muhtemelen biniciler kurallarına uymakta zorlandıkları içindi bu.

“Güzel. O zaman diğer binicilerin seni her an öldürebileceğini, acımasız öğrencilerin bile bunu *deneyeceğini* biliyor-sundur. Daha az öğrenci, Harman’da daha çok şans demektir.

DÖRDÜNCÜ KANAT

Bağlanmak isteyen ejderha sayısı asla herkes için yeterli olmaz ve kendini öldürtecek kadar pervasız biri zaten ejderhaya bağlanmaya layık değildir.”

“Uyurken hariç. Uyurken herhangi bir öğrenciye saldırmak infaz edilebilir bir suçtur. Madde Üç...”

“Evet ama bu, geceleri güvende olduğun anlamına gelmez. Mümkünse bununla uyu.” Korsemin karın kısmına dokundu.

“Siyah binici üniformasının kazanılması gerekiyor. Bugün tuniğimi giymemem gerektiğine emin misin?” Ellerimi derinin üzerinde gezdirdim.

“Köprüdeki rüzgâr bol kıyafetleri bir yelken gibi havalandırır.” Artık çok daha hafif olan çantamı bana uzattı. “Kıyafetin ne kadar dar olursa, hem yukarıda hem de dövüşmeye başladığında ringde o kadar iyi durumda olursun. Zırhını her zaman giy. Hançerlerin *her zaman* üzerinde olsun.” Uyluklarının altındaki kılıfları işaret etti.

“Birileri onları hak etmediğimi söyleyecek.”

“Sen bir Sorrengail’sin,” diye karşılık verdi, sanki bu cevap yeterliymiş gibi. “Ne derlerse desinler.”

“Sence ejderha pulları hile sayılmaz mı peki?”

“Kuleye tırmandıktan sonra hile diye bir şey yoktur. Sadece hayatta kalmak ve ölmek vardır.” Çan bir kez daha çaldı, sadece otuz dakika kalmıştı. Mira yutkundu. “Vakit neredeyse geldi. Hazır mısınız?”

“Hayır.”

“Ben de değildim.” Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Üstelik ben hayatımı bunun için eğitim olarak geçirdim.”

“Bugün ölmeyeceğim.” Çantamı omzuma attım, sabaha göre biraz daha rahat nefes alıyordum artık. Kesinlikle şimdi çok daha idare edilebilirdi.

Kalenin merkezi ve idari bölümünün koridorları biz merdivenden inerken ürkütücü derecede sessizdi ama indikçe dışarıdan gelen gürültü arttı. Pencerelelden, ana kapının hemen

REBECCA YARROS

altındaki çim alanda sevdiklerine sarılan ve vedalaşan binlerce aday gördüm. Her yıl tanık olduğum kadarıyla çoğu aile son çan çalana kadar adaylarını yalnız bırakmıyordu. Kaleye giden dört yol, özellikle de akademinin önünde birleştikleri noktada, atlar ve arabalarla tıkanmış durumdaydı ama benim asıl midemi bulandıran tarlaların kenarındaki boş alanlardı.

Oralar cesetler içindi.

Avluya giden son köşeyi döneceğimiz sırada Mira durdu.

“Ne... Ay.” Koridorun görece mahrem bir noktasında beni göğsüne doğru çekip sımsıkı sarıldı.

“Seni seviyorum, Violet. Sana söylediklerimi sakın aklından çıkarma. Ölüm listesindeki isimlerden biri olma.” Sesi titriyordu, ben de kollarımı ona dolayıp sıkıca sarıldım.

“Bana bir şey olmayacak,” diye söz verdim.

Başıyla onaylarken çenesi başımın tepesine değdi. “Biliyorum. Hadi gidelim.”

Beni bırakıp kalenin ana kapısının hemen içindeki kalabalık avluya doğru yürümeden önce söylediği tek şey bu oldu. Öğitmenler, komutanlar ve hatta annemiz bile gayriresmî olarak toplanmış, duvarların dışındaki çılgınlığın içeride bir düzene dönüşmesini bekliyorlardı. Savaş akademisindeki tüm kapılar arasında bugün hiçbir öğrencinin giremeyeceği tek kapı bu ana kapıydı çünkü her bölüğün kendi girişi ve binaları vardı. Hatta binicilerin kendi kaleleri bile vardı. Gösterişçi, egoist pislikler.

Mira'nın peşinden giderek birkaç hızlı adımla ona yetiştim.

Avludan geçip açık kapıya doğru ilerlerken Mira bana, “Dain Aetos'u bul,” dedi.

“Dain mi?” Dain'i tekrar göreceğimi düşününce kalp atışlarım hızlandı ve gülümsemekten kendimi alamadım. Görüşmeyeli bir yıl oluyordu ve ben onun yumuşak kahverengi gözlerini, gülüşünü, vücudunun her parçasını özlemiştim. Arkadaşlığımızı ve doğru koşullar altında bunun daha öte bir şeye dönüşebileceğini

DÖRDÜNCÜ KANAT

düşündüğüm anları özlemiştim. Bana sanki fark edilmeye değer biriymişim gibi bakmasını özlemiştim. Onu... özlemiştim işte.

“Ben bölükten ayrılalı sadece üç yıl oldu ama duyduğuma göre durumu epey iyiymiş, seni güvende tutacaktır. Öyle gülümseme,” diye azarladı beni Mira. “O ikinci sınıfta olacak.” Parmağını bana doğru salladı. “İkinci sınıflara sakın bulaşma. Biriyle yatmak istiyorsan, ki yatmalısın,” –kaşlarını kaldırdı– “genel olarak geleceğin ne getireceğini asla bilemeyeceğini düşünürsek kendi dönemindekilerle takıl. Hiçbir şey öğrencilerin senin kendini güvenceye almak için birileriyle yattığın dedikodusunu yaymasından daha kötü olamaz.”

“Yani birinci sınıflardan istediğimi yatağa atmakta özgürüm,” dedim küçük bir sırıtışla. “Ama ikinci ya da üçüncü sınıflar olmaz.”

“Kesinlikle.” Göz kırptı.

Kapılardan geçip kaleden ayrıldık ve dışarıdaki korkunç kargaşanın içine daldık.

Navarre’ın altı eyaletinin her biri askerlik hizmeti için bu yılki adaylarını göndermişti. Bazıları gönüllü gelmişti. Bazıları ceza olarak buna mahkûm edilmişti. Çoğu da zorunlu askerlik yapmak için gelmişti. Burada, Basgiath’taki tek ortak noktamız giriş sınavını geçmiş olmamızdı –hem yazılı sınav hem de geçtiğime hâlâ inanmadığım bir çeviklik sınavı– ki bu da en azından cephede, ön saftaki piyadeler olarak yem edilmeyeceğimiz anlamına geliyordu.

Mira beni aşınmış Arnavut kaldırımını dar yoldan güney kulesine doğru götürürken ortama gergin bir bekleyiş hâkimdi. Ana akademi, Basgiath Dağı’nın yan tarafına, sanki dağın bir sırtı yarılmış da onun içinden çıkmış gibi görünecek şekilde inşa edilmişti. Çevreye yayılan heybetli yapı, içinde yükselen kaleyi korumak için inşa edilmiş uzun taş mazgalları ve her bir köşesindeki çanlara ev sahipliği yapan savunma kuleleriyle,

endişeli adaylar ve gözü yaşlı ailelerin oluşturduğu kalabalığın üzerinde yükseliyordu.

Kalabalığın çoğunluğu kuzey kulesinin dibinde, Piyadeler Bölüğü'nün girişinde sıra olmak üzere harekete geçti. Kitlenin bir kısmı arkamızdaki kapıya, yani akademinin güney ucuna yayılan Şifacılar Bölüğü'ne yönelmişti. Birkaç tanesinin Kâtipler Bölüğü'ne katılmak için kalenin altından Arşiv'e giden merkezi tüneli kullandığını gördüğümde kıskançlıktan göğsüm sıkıştı. Biniciler Bölüğü'nün girişi, tıpkı kuzeydeki Piyade girişi gibi, kulenin dibine sonradan açılmış bir kapıdan başka bir şey değildi. Ancak piyade adayları yer seviyesindeki bölüklerine doğrudan yürüyerek gidebiliyorken biz binici adayları *tırmanmak* zorundaydık.

Mira ve ben binicilerin sırasına girip imza atmaya beklerken yukarı bakma hatasına düştüm.

Tepede, dibinden nehir akan vadinin ortasında ana akademi ve güney sırttaki yüksek, heybetli Biniciler Bölüğü kalesini birbirinden ayıran geçit, yani önümüzdeki birkaç saat içinde binici adaylarını öğrencilerden ayıracak olan o taş köprü vardı.

O şeyi geçmek üzere olduğuma inanamıyordum.

“Ben de bunca yıl kâtiplik yazılı sınavına hazırlandım, düşünabiliyor musun?” Sesimden alaycılık akıyordu. “Hâlbuki denge tahtasının üzerinde olmalıymışım.”

Sıra ilerler ve adaylar kapıdan birer birer geçip gözden kaybolurken Mira beni duymazdan geldi. “Rüzgârın adımlarını etkilemesine izin verme.”

İki sıra önümüzdeki bir kadın, eşi onu genç bir adamdan ayırırken hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu; çift sıradan çıktı, gözyaşları içinde yamaçtan aşağı inerek yollara dizilmiş aile fertlerinden oluşan kalabalığın arasına karıştı. Önümüzde başka ebeveyn kalmamıştı, sadece yoklama görevlilerine doğru ilerleyen birkaç düzine aday vardı.

DÖRDÜNCÜ KANAT

“Gözlerini önündeki taşlardan ayırma ve aşağı bakma,” dedi Mira, gergin bir ifadeyle. “Kolların denge için iki yana açık olsun. Çantan kayarsa bırak düşsün. Senin düşmendense onun düşmesi iyidir.”

Arkamıza baktım, birkaç dakika içinde sıraya yüzlerce kişi girmişti. Panikten kalbim küt küt atarken, “Belki de önce onların gitmesine izin vermeliyim,” diye fısıldadım. Ne halt ediyordum ben böyle?

“Hayır,” diye cevap verdi Mira. “O basamaklarda ne kadar uzun süre beklersen” –kuleyi işaret etti– “içindeki korkunun büyüme ihtimali o kadar artar. Dehşet seni ele geçirmeden önce köprüyü geç.”

Sıra ilerledi ve çan tekrar çaldı. Saat sekiz olmuştu.

Arkamızdaki binlerce kişilik kalabalık kendi seçtikleri bölgelere göre tamamen ayrılmıştı, herkes yoklamayı imzalamak ve göreve başlamak için sıraya girmişti artık.

Mira sertçe, “Odaklan,” dedi, ben de başımı öne eğdim. “Bu kulağa sert gelebilir ama orada dostluk arama, Violet. İttifak kur.”

Artık önümüzde sadece iki kişi kalmıştı; biri çıkık elmacık kemikleri ve oval yüzüyle bana tanrıların kraliçesi Amari'nin tasvirlerini anımsatan bir kızdı. Birkaç sıra kısa örgüyle örülmüş koyu kahverengi saçları boynuna, aynı koyuluktaki tenine değiyordu. İkincisi ise biraz önce yanında ağlayan kadının sarıldığı kaslı sarışın erkekti. Onun sırt çantası daha da büyüktü.

İkisinin yanından yoklama masasına doğru baktım ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. “O?..” diye fısıldadım.

Mira baktığı yere bakınca alçak sesle küfretti. “Bir isyancının çocuğu mu? Evet. Bileğinin üstünden başlayan şu parıltılı dövmeleeri görüyor musun? İşte o isyan damgası.”

Kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırdım. Daha önce duyduğum tek dövme, bir ejderhanın büyü kullanarak bağlı olduğu binicisinin derisini işaretlemesiydi. Ama o işaretler onur ve güç sembolleriydi

REBECCA YARROS

ve genellikle onları hediye eden ejderhanın şeklinde olurlardı. Bu ise bir hak iddia etmekten ziyade insana uyarı hissi veren helezonlar ve kesiklerden oluşuyordu.

“Bunu bir ejderha mı yapmış?” diye fısıldadım.

Başıyla onayladı. “Annem, bunu onlara ailelerini idam etikten sonra General Melgren’in ejderhasının yaptığını söyledi ama daha fazlasını anlatmadı. Ebeveynleri ihanetten caydırmak için çocukları cezalandırmak gibisi yoktur.”

Zalimce görünüyordu ama Basgiath’ta yaşamının ilk kuralı bir ejderhaya bulaşmamaktı. Kaba buldukları herkesi yakma eğilimindeydiler.

“İsyan damgası taşıyan çocukların çoğu elbette Tyrrendorlu fakat başka eyaletlerden de ebeveynleri hainlik eden birkaç kişi varmış...” Aniden rengi attı ve çantamın kayışlarını kavrayarak beni kendine doğru çevirdi. “Şimdi hatırladım.” Alçalttığı sesindeki telaşı duyunca kalbim ağzımda ona doğru eğildim. “Xaden Riorson’dan uzak dur.”

Ciğerlerimdeki hava boşalıverdi. Bu isim...

“Evet, o Xaden Riorson,” diye onayladı, bakışlarına yayılan korkuyla. “Şu anda üçüncü sınıf öğrencisi ve kim olduğunu öğrendiği anda seni öldürür.”

“Babası en büyük haindi. İsyanı o yönetmişti,” dedim sessizce. “Xaden’in burada ne işi var?”

“Bütün isyancıların çocukları ailelerinin işlediği suçların cezası olarak askere alındı,” diye fısıldadı Mira, biz yana doğru kayarak sırada ilerlerken. “Annem bana Riorson’un köprüyü geçmesini hiç beklemediklerini söylemişti. Sonra bir öğrencinin onu öldüreceğini düşünmüşler ama ejderhası onu seçince...” Başını iki yana salladı. “Eh, yani yapılabilecek pek bir şey kalmamış. Kanat liderliğine kadar yükselmiş.”

“Bu saçmalık,” dedim öfkeyle.

“Navarre’a bağlılık yemini etti ama konu sen olunca bu yeminin onu durduracağını sanmıyorum. Köprünün karşısına

DÖRDÜNCÜ KANAT

geçtiğinde –çünkü *geçeceksin*– Dain’i bul. Seni kendi takımına alacak, umalım ki Riorson’dan uzakta olsun.” Kayışlarımı daha sıkı kavradı. “Ondan. Uzak. Dur.”

“Anlaşıldı.” Başımla onayladım.

Biniciler Bölüğü’nün kayıtlarının yapıldığı ahşap masanın arkasından bir ses, “Sıradaki,” diye bağırdı. Tanımadığım bu binici, tanıdığım bir kâtibin yanında oturuyordu ve Yüzbaşı Fitzgibbons’ın kırışık yüzündeki ak kaşları birden kalktı. “Violet Sorrengail?”

Başımla onayladım ve tüy kalemi elime alarak kayıt defterindeki bir sonraki boş satıra adımlı yazdım.

“Fakat ben senin Kâtipler Bölüğü’ne yazılacağını sanıyordum,” dedi Yüzbaşı Fitzgibbons alçak sesle.

Söyleyecek bir şey bulamayarak krem rengi tuniğine kiskançlıkla baktım.

“General Sorrengail bunu seçti,” dedi Mira.

Yaşlı adamın gözleri hüznle doldu. “Yazık. Çok başarılı olabilirdin.”

“Tanrılar aşkına,” dedi, Yüzbaşı Fitzgibbons’ın yanındaki binici. “Sen Mira Sorrengail misin?” Ağzı bir karış açık kalmıştı ve kahraman hayranlığının kokusunu buradan alabiliyordum.

“Evet.” Mira başıyla onayladı. “Bu benim kardeşim Violet. Birinci sınıflardan biri olacak.”

“Köprüden sağ salim geçebilirse tabii.” Arkamdan biri kıs kıs güldü. “Rüzgâr onu uçurur verir belki.”

“Strythmore’da savaşmıştın,” dedi masanın arkasındaki binici hayranlıkla. “Düşman hatlarının gerisindeki o bataryayı yok ettiğin için sana Pençe Nişanı vermişlerdi.”

Gülüşmeler kesiliverdi.

“Dediğim gibi.” Mira elini sırtıma koydu. “Bu benim kardeşim Violet.”

REBECCA YARROS

“Yolu biliyorsun.” Yüzbaşı başıyla kulenin açık kapısını işaret etti. İçerisi ürkütücü biçimde karanlık görünüyordu, içimden gelen kaçma dürtüsüne karşı koymak zorunda kaldım.

Mira, “Yolu biliyorum,” dedi ve arkamda kıs kıs gülen o pislik listeye imza atabilsin diye beni masanın yanından geçirdi.

Kapının girişinde durup birbirimize döndük.

“Sakın ölme, Violet. Tek çocuk olmak istemiyorum.” Sırıttı ve kim olduğu, neler yaptığı kulaktan kulağa yayılırken ona aval aval bakan adayların arasından geçerek uzaklaştı.

Önümdeki kız kulenin hemen ağzından, “Bununla yaşamak zor,” dedi.

Ona katıldığımı belirtmek için, “Öyle,” deyip sırt çantamın kayışlarını kavradım ve karanlığa doğru ilerledim. Gözlerim, dolambaçlı merdiven boyunca eşit aralıklarla dizilmiş pence-relerden yayılan loş ışığa hemen alıştı.

Bizi muhtemelen ölümümüze götüren yüzlerce basamağı tırmanmaya başladığımızda kız omzunun üzerinden bakarak, “Sorrengail derken, yani şey mi?..” diye sordu.

“Evet.” Korkuluk yoktu, o yüzden tırmanmaya devam ederken elimi taş duvardan ayırmıyordum.

“General yani?” diye sordu ikimizin de önündeki sarışın erkek.

“Ta kendisi,” diye cevap verdim ve ona kısaca gülümsedim. Annesinin bu kadar çok sevdiği bir evlat o kadar da kötü biri olamazdı, değil mi?

“Vay canına. Deri çizmeler de güzelmiş.” O da gülümsedi.

“Teşekkürler. Ablamın hediyesi.”

“Acaba kaç aday basamakların kenarından düşüp köprüye bile ulaşmadan öldü?” dedi kız, tırmandığımız merdivenin ortasından aşağı bakarak.

“Geçen yıl iki kişi.” Kız arkasına bakınca başımı yana eğdim. “Adamlardan birinin üzerine düştüğü kızı da sayarsak üç.”

DÖRDÜNCÜ KANAT

Kızın kahverengi gözlerinde öfkeli bir ışıltı belirdi ama arkasını dönüp tırmanmaya devam etti. “Kaç basamak var?” diye sordu.

“İki yüz elli,” diye cevap verdim ve beş dakika daha sessizce tırmandık.

Zirveye yaklaşıp da sıra yavaşlamaya başladığında kız parlak bir gülümsemeyle, “O kadar da kötü değildi,” dedi. “Bu arada, ben Rhiannon Matthias.”

Sarışın erkek elini coşkuyla sallayarak, “Dylan,” diye karşılık verdi.

“Violet.” Sanki Mira daha az önce arkadaşlıklardan kaçınmamı ve sadece ittifak kurmamı söylememiş gibi onlara gergin gergin gülümsedim.

“Hayatım boyunca bugünü beklemişim gibi hissediyorum.” Dylan sırtındaki çantayı düzeltti. “Bunu gerçekten yaptığımıza inanabiliyor musunuz? Sanki rüyalarım gerçek oluyor.”

Elbette. Doğal olarak benim dışımdaki tüm adaylar burada oldukları için heyecanlıydı. Burası Basgiath’ta zorunlu asker kabul etmeyen tek bölüktü, sadece gönüllüler alınıyordu.

“Sabırsızlanıyorum.” Rhiannon’ın gülümsemesi genişledi. “Yani, kim bir *ejderhaya* binmek istemez ki?”

Ben. Teoride kulağa eğlenceli gelmiyor değildi. Gerçekten eğlenceliydi. Sadece mezuniyete kadar hayatta kalma ihtimalimin son derece düşük olması midemin ekşimesine neden oluyordu.

“Aileniz onaylıyor mu peki?” diye sordu Dylan. “Çünkü benim annem fikrimi değiştirmem için *aylardır* yalvarıyor. Ona binici olarak ilerleme şansımın daha yüksek olduğunu söyleyip durdum ama o Şifacılar Bölüğü’ne girmemi istiyordu.”

“Benimkiler bunu istediğimi en başından beri biliyorlardı, o yüzden beni desteklediler. Ayrıca, üzerine titredikleri bir ikizim var. Raegan zaten hayalini yaşıyor, evlendi ve şimdi de bebek bekliyor.” Rhiannon bana baktı. “Peki ya sen? Dur tahmin

REBECCA YARROS

edeyim. Sorrengail gibi bir isimle, bahse girerim bu yıl gönüllü olanların en başında sen vardın.”

“Ben daha çok gönüllü edildim.” Benim cevabım onun-
kinden çok daha az coşkuluymuştu.

“Anladım.”

Sıra tekrar ilerlemeye başlarken Dylan’a, “Ayrıca binicilerin diğer memurlardan çok daha fazla avantajları var,” dedim. Az önce arkamdan kıs kıs gülen aday, terlemiş ve kıpkırmızı olmuş hâlde bana yetişti. *Bak şimdi kıs kıs gülemiyorsun ama.* “Daha iyi maaş, üniforma kurallarında daha fazla esneklik,” diye devam ettim. Siyah olduğu sürece binicilerin ne giydiği kimsenin umurunda değildi. Biniciler için geçerli olan yegâne kurallar Kodeks’ten ezberlediklerimdi.

Rhiannon, “Bir de kendine havalı serseri deme hakkı,” diye ekledi.

“O da var,” dedim. “Uçarken giyilen deri kıyafetlerle birlikte size bir de ego verdiklerinden oldukça eminim.”

“Ayrıca, binicilerin diğer bölüklerdekilere göre daha erken evlenmelerine izin verildiğini duymuştum,” diye ekledi Dylan.

“Doğru. Mezuniyetten hemen sonra.” Hayatta kalırsak. “Sanırım bunu soyun devam etmesini istedikleri için yapıyorlar.” Başarılı binicilerin çoğu bu mirası ebeveynlerinden alırdı.

Rhiannon, “Ya da diğer bölüklerdekilere göre daha erken ölme eğiliminde olduğumuz için,” dedi alçak sesle.

Dylan tuniğinin altından çıkardığı kolyenin ucundaki yüzüğü gösterirken, “Ben ölmeyeceğim,” dedi, sesi benim hissettiğimden çok daha kendinden emin çıkıyordu. “Gitmeden önce evlenme teklif etmenin kötü şans getireceğini söyledi, o yüzden mezuniyete kadar bekleyeceğiz.” Yüzüğü öptü ve zinciri tekrar yakasının içine soktu. “Önümüzdeki üç yıl çok uzun olacak ama buna değecek.”

Bu şimdiye kadar duyduğum en romantik şey olmasına rağmen iç çekişimi kendime sakladım. Arkamızdaki erkek,

DÖRDÜNCÜ KANAT

“Sen köprüden geçmeyi başarabilirsin,” dedi alaycı alaycı. “Bu arkadaşa uçurumun dibinden bir esinti kadar uzakta.”

Gözlerimi devirdim. Tırmanırken ayakları taş zeminde tıkırdayan Rhiannon, “Çeneni kapa ve kendi işine bak sen,” diye tersledi onu.

Zirve artık görünür olmuş, kapı aralığı bulanık bir ışıkla dolmuştu. Mira haklıydı. Bu bulutlar bizi mahvedecekti ve onlar gelmeden önce köprüünün diğer ucuna ulaşmalıydık.

Bir adım daha attığımızda Rhiannon’ın ayakkabıları bir kez daha tıkırdadı.

Arkamdaki pisliğin duymaması için sessizce, “Botlarına bakayım,” dedim.

Kaşlarını çattı ve kahverengi gözleri şaşkınlıkla doldu ama bana tabanlarını gösterdi. Tıpkı daha önce giydiğim botların tabanı gibi pürüzsüzdü. Yüreğim sızladı.

Sıra tekrar ilerlemeye başladı ve kapıya sadece birkaç adım kaldığında yine durdu. “Ayağın kaç numara?” diye sordum.

“Ne?” Rhiannon gözlerini kırıpştırarak bana baktı.

“Ayakların. Kaç numara?”

“Otuz sekiz,” diye cevap verdi, kaşlarının arasında iki çizgi oluşmuştu.

“Ben otuz yedi giyiyorum,” dedim hemen. “Çok acıyacak ama botumun sol tekini almanı istiyorum. Benimle bir botunu değiş tokuş et.” Sağ tekin içinde bir hançer vardı.

“Affedersin?” Bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyordu, belki de kaçırmıştım.

“Bunlar binici botu. Taşa daha iyi tutunur. Ayak parmakların ezilecek ve genel olarak perişan olacaksın ama böylece en azından yağmur yağarsa düşmeme şansın olur.”

Rhiannon açık kapıya –ve kararan gökyüzüne– baktı, sonra tekrar bana döndü. “Botunun tekini takas etmek mi istiyorsun?”

REBECCA YARROS

“Sadece diğer tarafa geçene kadar.” Açık kapıdan dışarı baktım. Üç aday kollarını iki yana açarak köprüden geçmeye başlamıştı bile. “Ama acele etmeliyiz. Sıra bize gelmek üzere.”

Rhiannon bir an sanki itiraz edecekmış gibi dudaklarını birbirine bastırdı fakat sonra razı oldu ve sol teklerimizi değiştirdik. Sıra tekrar hareket etmeye başlarken bağcıklarımı bağlama işini daha yeni bitirmiştim ve arkamdaki çocuk beni belimden itip sendeleyerek platforma ve açık havaya çıkmama neden oldu.

“İlerle hadi. Bazılarımızın diğer tarafta yapacak işleri var.” Sesi, zaten bozuk olan sınırlarımı iyiden iyiye bozdu.

“Şu an seninle uğraşamayacağım,” diye mırıldandım, aşırı nemli bu yaz sabahında rüzgâr tenimi kırbaçlarken dengemi yeniden buldum. *İyi ki saçımı örmüştün, Mira.*

Kulenin tepesi çıplaktı, göğüs hizamdaki dairesel yapı boyunca yükselip alçalan taş surlar manzarayı engellemekten başka hiçbir işe yaramıyordu. Aşağıdaki vadi ve nehir aniden bana çok ama çok uzak geldi. Aşağıda bekleyen kaç vagon vardı? Beş mi? Altı mı? İstatistikleri biliyordum. Köprü, binici adaylarının yaklaşık yüzde on beşini alırdı. Bu da dâhil olmak üzere avludaki her sınav, bir öğrencinin binicilik yeteneğini test etmek için tasarlanmıştı. Biri rüzgârlı, ince taş köprü boyunca yürümeyi başaramıyorsa dengesini koruyamayacağı ve bir ejderhanın sırtında savaşamayacağı kesinlik kazanıyordu.

Peki ya ölüm oranı? Sanırım diğer tüm biniciler bu riskin kazanılacak zafere değer olduğunu düşünüyordu ya da düşmeceklerini düşünecek kadar kibirliydiler.

Ben iki taraftan da değildim.

Mide bulantısı yüzünden karnımı tuttum ve Rhiannon’la Dylan’ın arkasında kenar boyunca yürürken burnumdan nefes alıp ağızımdan vermeye gayret ettim; köprüye doğru ilerlerken parmaklarım taş duvara sürtünüyordu.

DÖRDÜNCÜ KANAT

Kulenin duvarındaki bir delikten ibaret olan girişte üç binici bekliyordu. Giysisinin kollarını yırtarak çıkarmış olan, tehlikeli geçide çıkan adayların isimlerini kaydediyordu. Tepesindeki bir şerit dışında saçlarının tamamını kazıtmış olan diğeri, sanki orada sakladığı yüzük ona şans getirecekmış gibi göğsünü okşayarak pozisyonunu alan Dylan'a talimatlar verdi. Umarım yüzük ona şans getirirdi.

Üçüncüsü bana döndü ve kalbim sanki... duruverdi.

Siyah saçları rüzgârda savrulan kara kaşlı, uzun boylu biri idi. Esmer tenliydi, köşeli çenesinde koyu renk kirli sakalları vardı; kollarını gövdesinde kavuşturduğunda göğsündeki ve kollarındaki kaslar dalgalanıyor, yutkunmama neden olacak şekilde hareket ediyordu. Ve gözleri... Ortasında altın benekler olan gözleri akik rengindeydi. Bu zıtlık şaşırtıcı, hatta dudak uçuklatıcıydı; onunla ilgili her şey öyleydi. Yüz hatları sanki keskiyle yontulmuş gibi kaba fakat yine de şaşırtıcı derecede mükemmeldi, sanki bir heykeltıraş onu şekillendirmek için bir ömür boyu çalışmış ve en az bir yılını o dudakları şekillendirmeye harcamıştı.

Hayatımda gördüğüm en mükemmel adamdı.

Ve ben, savaş akademisinde yaşadığım için çok fazla erkek görmüştüm.

Sol kaşını ikiye bölen ve yanağının üst köşesine kadar inen çapraz yara izi bile çekiciliğini artırıyordu. Hem de ne çekicilik. Kavurucu bir ateş gibiydi. İnsanın başını belaya sokacak cinsten bir ateş. Birdenbire Mira'nın bana kendimle aynı senede olanlar dışında kimseyle takılmamam konusunda söylediklerini unuttum gitti.

Dylan heyecanlı bir sırıtışla omzunun üzerinden, "İkinizle diğer tarafta görüşürüz!" diye bağırды ve kollarını iki yana açarak köprüye çıktı.

"Bir sonrakine hazır mısın, Riorson?" diye sordu yırtık kollu binici.

Xaden Riorson mı?

Rhiannon ilerlemeye devam ederek, “Buna hazır mısınız, Sorrengail?” diye sordu.

Siyah saçlı binici aniden dönüp bakışlarını bana dikince kalbim olması gerekenden çok daha farklı nedenlerle güm güm atmaya başladı. Kıvrımlarla dolu isyan damgası, çıplak sol bileğinden başlayıp siyah üniformasının altında kayboluyor, sonra yakasında tekrar belirip boynuna doğru uzanarak kıvrıla kıvrıla çene hizasında bitiyordu.

“Kahretsin,” diye fısıldadığımda sanki sıkı örgümü dağıtmaya başlayan rüzgârın uğultusu arasında beni duymuş gibi gözlerini kıstı.

“Sorrengail mi?” Bana doğru birkaç adım attı ve ben de başımı kaldırıp yukarı baktım... Epey yukarı.

Tanrılar aşkına, köprücük kemiğine bile ulaşamıyordum. Devasaydı. Boyu en aşağı bir doksan beş olmalıydı.

Kendimi tam da Mira'nın dediği gibi hissediyordum –narin– ama yine de başımla onayladım ve o anda ışıltılı, akik rengi gözlerinde soğuk, katıksız bir nefret belirdi. Üzerinden acı bir parfüm gibi yayılan nefretin tadını neredeyse alabiliyordum.

“Violet?” diye sordu Rhiannon, bir yandan ilerlemeye devam ederek.

“Sen General Sorrengail’in en küçüğüdür.” Adamın sesi tok ve suçlama doluydu.

“Sen de Fen Riorson’ın oğlusun,” diye karşılık verdim, bu ifşanın kesinliği iliklerime kadar işlerken. Çenemi kaldırdım ve titremeye başlamayayım diye vücudumdaki tüm kasları sabitlemek için elimden geleni yaptım.

Kim olduğunu öğrendiği anda seni öldürür. Mira'nın sözleri zihnimde yankılanıyordu ve korku yüzünden boğazım düğüm düğüm olmuştu. Beni uçurumdan aşağı atacaktı. Beni kaldırıp bu kuleden aşağı atacaktı. Köprüde yürüme şansım bile

DÖRDÜNCÜ KANAT

olmayacaktı. Tam da annemin her zaman beni tarif ettiği gibi ölecektim: Zayıf.

Xaden derin bir nefes aldı ve çenesindeki kas bir kez seğirdi. Ardından bir kez daha. “Annen babamı yakalayıp idam ettirdi.”

Bekle bir dakika. Burada nefret etme hakkı olan tek kişi *o* muydu yani? Damarlarım öfkeyle doldu. “Baban da abimi öldürdü. Bana ödeşmişiz gibi geliyor.”

“Pek sayılmaz.” Her ayrıntıyı ezberliyormuş ya da herhangi bir zayıflık arıyormuş gibi gözlerini dikmiş bana bakıyordu. “Ab-lan bir binici. Sanırım bu, üzerindeki deri kıyafetleri açıklıyor.”

“Sanırım öyle.” Sanki arkasındaki köprüden geçmek yerine bu bakışma restleşmesini kazanırsam bölüğe kabul edilecekmişim gibi gözlerimi ayırmadan ona baktım. Ne olursa olsun karşıya geçecektim. Mira iki kardeşini de kaybetmeyecekti.

Ellerini yumruk yaptı ve gerildi.

Kendimi alacağım darbeye hazırladım. Beni bu kuleden aşağı atabilirdi ama bunu onun için kolaylaştırmayacaktım.

“Sen iyi misin?” diye sordu Rhiannon, bir Xaden’a bir bana bakıp duruyordu.

Xaden da ona baktı. “Siz arkadaş mısınız?”

Rhiannon omuzlarını dikleştirerek, “Merdivenlerde tanıştık,” dedi.

Xaden aşağı baktı, gözü uyumsuz ayakkabılarımıza takıldı ve bir kaşını kaldırdı. Ellerini gevşetti. “İlginç.”

“Beni öldürecek misin?” Çenemi bir santim daha kaldırdım.

Biz birbirimize bakmaya devam ederken bir anda gökyüzü yarıldı ve yağmur bir tufan hâlinde yağmaya başladı; saniyeler içinde saçlarım, deri kıyafetlerim ve etrafımızdaki taşlar sırlıklam oldu.

Bir çığlık kopmasıyla Rhiannon’la aynı anda bakışlarımızı köprüye çevirip Dylan’ın kaydığını gördük.

Nefesim kesildi, yüreğim ağzıma geldi.

REBECCA YARROS

Dylan tutunmayı başardı, kollarıyla taş köprüyü kavrarken ayaklarıyla boşluğu tekmelemeye başladı.

“Kendini yukarı çek, Dylan!” diye haykırdı Rhiannon.

“Tanrılar aşkına!” Ağzımı kapamak için elimi kaldırdım ama Dylan yağmur yüzünden kayganlaşan taşa daha fazla tutunamadı ve düşerek gözden kayboldu. Rüzgâr ve yağmur, bedeninin aşağıdaki vadiye düştüğü anda çıkarmış olabileceği sesi duymamıza izin vermedi. Benim boğuk çığlığımı da aynı şekilde yutmuştu.

Xaden gözlerini benden ayırmamıştı, dehşete düşmüş bakışlarımı ona çevirdiğimde kesinlikle anlam veremediğim bir bakışla sessizce beni izlediğini gördüm.

“Köprü bunu benim yerime yapacakken neden enerjimi seni öldürmeye harcayorum ki?” Dudakları sinsî bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Sıra sende.”